

קארל חלף (60), אורח גרמניה המערבית ורשיבת הכפר קמפנהאוזן שליך אגס סטרנברג שבבוהמיה, נאלץ לפני שבועיים להפוך ממכור ניה מרצ'יס בנץ בצבע קרם שלו, ומחילה המפוארת בעלת שתי קומות, השוכנת על שפת האגם. במקומם קיבל תא מעצר קטן ב"בית הכלא של מינכן. איש עסקי הפירסומה עשיר, חלף, נעצר באשמת "חשד בהשתתפות בהשמדתם ההמונית של היהודים".

כי קארל חלף היה בתקופת מלחמת העולם השנייה בגרמניה. בדרגת אוברגרופנפיהרר, גבוה בדרגה מראש הגסטאפו מילר ושוהה ב"דרגה לריינהרדט היידריך, ראש שירות הבטיחות של ה"ס.ס." הוא היה שלישי של הרייכס-פיהרר הימלר, ראש שירותי הבטחון וראש מטה.

בתום המלחמה נשבה חלף בידי האמריקאים, אולם בניגוד למפקדי "ס.ס." אחרים, לא ריצה כל עונש מאסר. הוא הופיע כעדות ב"בית דין" במשפטים רבים בנירנברג, בהם העיד על

גנרל ה.ה.ס. חלף (1943)
16 שנות יסורים

הימלר ועל פושעי מלחמה אחרים. בשישי לנובמבר 1948 הורשע על ידי בית הדין לדינא ציפיקאציה של האמבורג-ברגדורף, וגידול ל"חמש שנות מאסר על השתייכות לארגון ה"ס.ס." אחרי שעזר על פסקי הדין הופיע חת עונשו לארבע שנות מאסר. לאחר שבעה ימים שוחרר חלף ממאסרו, החל בקאריירה של פרסומאי והצליח מאוד.

חלף מחדש, התעוררו שתי שאלות: כיצד הצליח להסתובב חופשי במשך 15 שנה, ומה גרם למעצרו הפתאומי?

התשובה על השאלה הראשונה היתה ידועה. חלף ניסה בתקופה האחרונה של המלחמה, בעת שפקד על הצבא הגרמני בחזית האיטל-קית, לגנוב משא ומתן נפרד עם כוח "ההברית". הוא יצא לשווייץ, שם ניהל שיחות חשאיות עם אלן דאלס, ראש שירות הביון האמריקאי, הסכים עמו על כניעה ללא תנאים של הכוחות הגרמניים באיטליה. הפרס על כך לא הועמד לדין בנירנברג, שוחרר מכלאו אחרי שנדון על ידי בית המשפט בגרמניה.

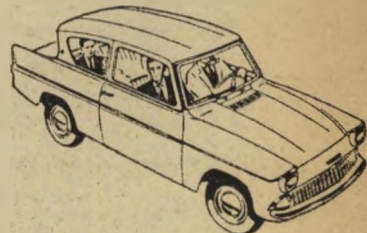
בשנצ'ר הגנרל לאחרונה, הועלו השערות שונות על הסיבה שגרמה למעצרו. אחת מהן היתה שמספר קצין "ס.ס." נגדם מסר בזמנו עדויות מרשיעות תוך מאמץ לסהר את מפקדו הימלר, שהלכו לנגדם בו אחרי שהשתחררו ממאסרם. המציאו נגדו תעודות מרשיעות. אולם נראה שהגורם הישיר למעצרו הוא הראיון של העיתונאי הישראלי אורי דן, שפורסם לפני חודשים שבבועון הגרמני רב התפוצה דר שטרן.

דן, 26, כתבו הצבאי הנמרץ של מערב, הוזמן על ידי העיתון הגרמני להשתתף בסדרת כתבות על הנושא "גרמניה כצני זרים". כמו ישראלים רבים לא שמע אורי דן על הגנרל חלף מימיו. הוא נתקל בשמו בעת שעסק ב"חקירה אודות נאצים לשעבר, התופסים כיום (המשך בעמוד 10)

זו השנה ה-25 שהחברה הארצישראלית לאוטומובילים מייצגת בארץ באופן בלעדי את חברת סורד העולמית. בתערוכה הראשונה שנתיקה לפני 24 שנה בתל-אביב בבית-הדר הוצגו הדגמים של שנת 1938. חברה זו היא החברה היחידה בארץ המציגה לפני הקהל מבחר גדול של דגמים (שלושה עשר דגמי-סורד, שלכל אחד מהם וריאציות מרובות, למן מכוניות עממיות ועד ל"מכוניות פאר) ומאפשרת לו לבחור מביניהם את הדגם המתאים לטעמו, לצרכיו ול"כלתו הכספית.

לשורה המהוללת של מכוניות פורד הידועות, שכל אחת מהן שפוטרים ושינויים רבים, מצטרפים השנה הישיבה דגמים חדשים, שכל אחד מהם מושך אליו את תשומת-הלב הציבורית בתערוכת דגמי המכוניות החדשות שנפתחה השבוע על ידי החברה הארצישראלית לאוטומובילים, נציגת "פורד" בישראל:

ה"אנגליה" — דרישמושית" כורללת את כל התכונות שהוציאו מוניטין לאחתה הבכירה — מנוע יעיל וחסכוני,

"אנגליה" 1962

צריכה נמוכה ביותר של דלק, יציבות על הכביש ומקום נרחב למטען, אך נוסף לכל אלה מעניין ביותר לראות כיצד מכוניות זו מצליחה לצרף את תכונותיה של המכונית מסיפוס "סטיישן" בלי להקריב מאומה מסגורה האלגנט של מכונית הסלון.

"קונסוליקרפרי" היא מכונית ספורט המבוססת על הקונסול החדש, שהופיע ב"שנה שעברה ותוך שנה אחת הפך למכונית הקלסית של חברה "פורד" הבריטית. מכונית זו תוכננה במיוחד לאותם הלקוחות הרוצים במכונית שהופעתה היא אינ"דיבידואלית מושלמת ויחד עם כך אינה מתפשרת במאומה בכל הנוגע לנוחות ו"סגנון. הנוהגים בה ייהנו מנהיגה רבת-הנאה במכונית ספורט בעלת אופי אישי בהחלט, יחד עם הופעה מסוגננת, רבת-נוחיות.

"פלקווי-פוטורה" מגלמת בתוכה את כל התכונות שהעלו את הפאלקון בסערה למקום הראשון בין המכוניות הקומפקטיות באמריקה — מבנה יציב ומוצק, חסכון ב"דלק כשל מכונית קטנה, נוחיות ורחבה בשל מכונית גדולה בתוספת עיבוד סגנוני מיוחד במינו, שייחוד מאז ומתמיד את מכריזיות פורד בין מתחרותיהן.

הדגם החדש נוטה, ברוח הומן, להבלטת האופי הספורטיבי — חלוקה אינדיבידואלית של המושבים הקדמיים, תיבת אחסנה מיו

"מאונס" 1962

זאת במרחק שבין שני המושבים הקדמיים, ובחור צבעים מהודר, קישוט פנימי רענן עשיר המצאות.

ה"קומט" S/22 — הדגש הוא על שגת מכסימום של רוחה הידור, ללא קרבת החסכון שבתפעול. ששה הפנסים אדומים שבחלקה האחורי של המכונית תיזים, ללא ספק, למשך את תשומת-לבם ול חובבי הרכב בארץ.

ה"פריליין 500", אינו שם חדש ל"מכונית קיימה" אלא מכונית חדשה לשם יים. עיצוב חדש לחלוטין של מכונית ורד האמריקנית, בסגנונה המקסים והאלגנטי של ה"גלקסי", שהשפיעה אולי יותר מכל מכונית אחרת על עיצובן של מכוניות שנה של יצרנים רבים. היא מוצעת ב"בחר עשיר של מתקנים, טיפסי מנוע, יביות הילוכים וכו'.

המשך תמצית ספרו הנספיוני של צילדנס

כ אשר יצא למיבצע סיני, לא ידעו בגוריון ודין כי הבריטים יפציצו את שדות התעופה המצריים כעבור 48 שעות, וכי הבריטים והצרפתים יגישו אולטימטום תוך 24 שעות. הם סברו שיש להם שהות מספקת לנחול נצחון צבאי ישראלי בלעדי, להגיע תוך ארבעה ימים לתעלה, ולהוכיח על ידי כך את עליונותו המוחלטת של צה"ל. אך הרמאות הצרפתית (העולם הזה 1273) שיבשה תוכנית זו.

בכל זאת לא היה המיבצע, אפילו במתכונת המתוכננת, ישראלי טהור. כי הוא זכה מראש לעזרה בריטית-צרפתית רבה, והמתכונים הישראליים יכלו לקחת בחשבון את ההתערבות הבריטית-צרפתית הצפויה, בעוד המצרים לא ידעו עליה.

בתגובה על האיומים הבריטיים-הצרפתיים, ועל ריכוזי הצבא בקפריסין ובמאלטה, הוציא עבד אל-נאצר את מחצית חיל-המצב הרגיל ממדבר-סיני וריכוז כוח זה במצרים. גנרל דין ידע, איפוא, כי מולו אין עומדים 60 אלף חיילים מצריים, אלא 30 אלף בלבד; לא "כוח השריון הסובייטי האדיר" (עליו דובר כה רבות), אלא 70 טנקים בלבד, רובם מכוונות אמריקאיות ובריטיות מדגמים ישנים יותר. נגד כוח זה הציב דין 45 אלף חיילים, וכ-230 טנקים.

יתר על כך, רק שליש מבין 30 אלף המצרים היו חיילים קרביים, בעוד שבכוח הישראלי היה האחוז הקרבי גדול בהרבה.

עוד לפני המיבצע הובטח לישראל סינור ישרי של חילות האוויר והים הצרפתיים: 60 מטוסי-קרב-הפצצה, 40 מטוסי תובלה מדגם נורד בקפריסין להצנחת אספקה, אצות מלחמה להגנה על עריהותחן הישראליות.

על גבי הנייר היו למצרים כ-100 מטוסי מיג-15, 50 מפציצי-סילון מדגם איליושיין, 80 ואמפיירוס ומיטיאורים, וכמה מטוסי-בונבה. אך בעת המיבצע היו למצרים רק 30 טייסים מאומנים להטסת המינים, ורק 10 להטסת האיליושיינים. נוסף לזה היו להם כ-40 טייסים מאומנים להטסת מטוסי-הסילון המיושנים.

כנגד כוח ממשי זה של 40 סילונים חרישים ו-40 סילונים מיושנים, היו לישראל בלבד בין 60 ל-70 סילונים מדגם מיסטר, שעלו במקצת על המיג-15, יחד עם 60 סילוני חיל-האוויר הצרפתי, שהגיעו לישראל ברגע האחרון (להגנת ערי ישראל), 12 סילונים מדגם אוראגאן, 25 מיטיאורים וכמה ואמפיירוס ומטוסי-בונבה מדגם מוסטאנג.

על כך, בפרוץ המיבצע, היה המצב באויר כך: 30 מיגים מצריים כנגד 100 סילונים ישראליים וצרפתיים בעלי איכות דומה; ומצב של שוויון לגבי הסילונים המיושנים. בעוד שלמצרים היו 10 מפציצים חדישים, לא היה לישראל מפציץ דומה אחר.

הצבא המצרי במלכודת

זרה אחרת ניתנה לישראל בשטח ההכנה והסגנון. במשך החודשים לפני המיבצע תקפו כוחות ישראל תכופות את הגבול הירדני, כדי להסיח את הדעת מן הגבול המצרי. האנגלים והצרפתים, שידעו היטב על ההכנות הישראליות להתקפה על מצרים, סינעו בהטעיה זו. כך, למחרת התקפה ישראלית על קלקיליה, הזהיר אידן את ישראל רשמית וחגיגית מפני התקפה על ירדן. והישיבה המכרעת של אידן וגי מולה, באמצע אוקטובר, בה הוחלט סופית על המיבצע הבריטי-צרפתי ישראלי, נעזרה, באופן רשמי, לדון במצב בגבול ירדן.

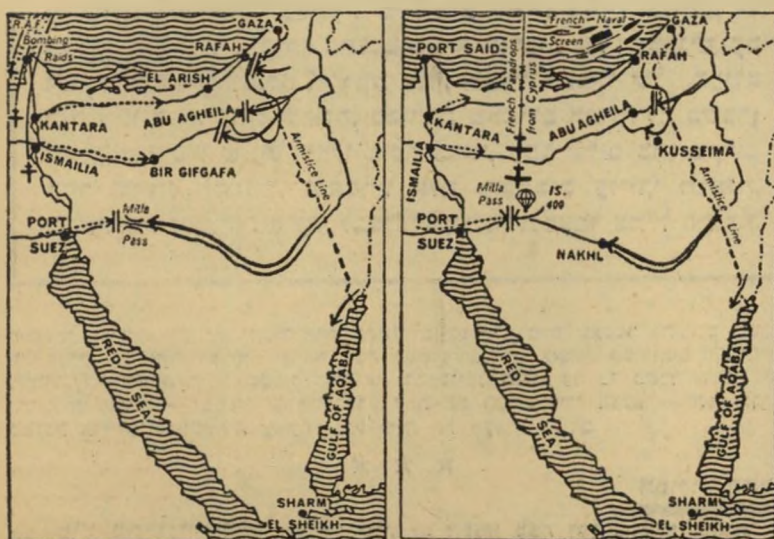
הטעיה זו הצליחה לגמרי. ב-29 באוקטובר לא ציפתה קאהיר לחלוטין להתקפה ישראלית. התוכנית הישראלית היתה מזהירה, והיא קצרה את קציר ההכנה הממושכת. כך, למשל, נודע למודיעין הישראלי ב-1954, כי מצריים מתכוננות לארגן מחדש את כוחותיה בסיני, ולהיערך להגנה בעומק. כדי למנוע זאת תקף צה"ל את עזה, בספרואר 1955, ובעקבות התקפה זו באו "פעולות תגמול" תכופות נוספות בגבול זה. התקפות אלה שינעו את מצריים לרכז את כל כוחה בשטח שמעון עד ניצנה, ולהצמידם לגבול, תוך חשיפת הקטע המרכזי והמזרחי של גבול-סיני. בכל האזור העצום הזה נמצאו, ביום ההתקפה, רק אלף חיילים מצריים, וגם אלה היו מפוזרים בעמדות קטנות כמו אל-תמד ונחל.

התוכנית הישראלית היתה, איפוא, להצניח צנחנים ליד המיטלה ולשלוח סיבה משוריינת מכוניתילה, על פני הקרקע, להצטרף אליהם. תמרון זה נועד לתפוס את מרכז חצי-האי ולהבהיל את הסיקור המצרי, כדי שיפנה לכיוון זה. אותו רגע היה כוח-המחק העיקרי של ישראל צריך לכבוש את רמת, לנתק את עזה ולהתקדם לעבר איסמעיליה. לאחר מכן היה צריך כוח שלישי לכבוש את רמת, לנתק את עזה ולהתקדם לעבר קנטארה. כוח רביעי נשלח לאורך מפרץ אילת לעבר שארם אל-שייך.

כל זה צריך היה להיעשות ללא התערבות בריטית-צרפתית ישירה. אך המתכננים סמכו על כך שעם הינע צה"ל לקירבת תעלת-סואץ, יתערבו שתי מדינות המערב, יכבשו את אזור התעלה, ינתקו את כל הכוחות המצריים שעוד נותרו בסיני, ויפרידו בין צה"ל לבין הצבא המצרי.

השאלה היא: איך העזו בכלל הישראלים לתכנן מיבצע כזה, ולרתק חלק עיקרי של כוחם במדבר רחוק, בו היו תלויים בדרכי-אספקה ארוכות, מבלי לחשוש להתקפת מדינות ערב האחרות על גבולות ישראל? מבחינה זו היתה חשיבות מכרעת לשיתוף הפעולה עם הבריטים והצרפתים.

בגוריון סמך על כך שההודעה הישראלית הראשונה, שטענה כי צה"ל הגיע, כביכול, אל "מבואות תעלת סואץ", תדהים את העולם הערבי ותביא להיסוס של כמה ימים. הוא

המצב בשעת האולטימטום — ועט מתן פקודת הנסיגה